

er faldet, skyldes regeringens kickstart af dansk økonomi i 1993.

Først beder regeringen danskerne om at bruge flere penge af hensyn til beskæftigelsen, og så bruger danskerne flere penge af hensyn til beskæftigelsen og sig selv, og så bebrejder regeringen danskerne, at de øger forbruget. Det er tydeligvis ikke borgerne, men regeringen, der er problemet. Men vi er parate til at styrke den private opsparing, og begunstigede private opsparingsordninger virker bedre og mere motiverende end tvungne opsparinger, der i øvrigt breder ud over et helt år, medens de private opsparinger jo indbetales straks og normalt på én gang.

Regeringens forslag om tvungen opsparing er – selv ifølge økonomiministeren – en skjult forhøjelse af bruttoskatten. Man hæver altså bruttoskatten fra 8 pct. til 9 pct. i et år, og som Claus Vastrup har spurgt: Hvad vil man så gøre året efter? Når man nu har en bruttoskat, der er sat op til 9 pct., kan det jo godt være, at man året efter er nødt til at fastholde den og endda gå op til 10 pct., osv. Claus Vastrups spørgsmål er altså: Hvad gør man året efter? Så bliver man nødt til at fastholde den, og så har man altså forhøjet bruttoskatten permanent, og det fremmer jo ikke lysten til at spare op.

Samtidig er det et spørgsmål, om forslaget virker efter hensigten. Al erfaring viser, at tvungen opsparing i høj grad fører til, at borgerne flytter deres opsparinger. Derfor bør regeringen lytte, og regeringen bør lytte grundigt og være villig til at drøfte andre forslag, som kan medvirke til at styrke den private opsparing. Det Konservative Folkeparti er villigt til konstruktive drøftelser med henblik på en styrkelse af den private opsparing, så lad os da gøre forsøget.

Vi er også parate til at drøfte stramningen af den økonomiske politik set i sammenhæng med finanslovsforslaget for 1998, der jo allerede virker stærkt forældet. Vi synes dog, at regeringens mål, at spare 2 mia kr., er temmelig beskedent, eftersom det er det offentlige forbrug, der er det både akutte og langsigtede problem for dansk økonomi. Det er jo grunden til, at Danmark ifølge OECD har verdens højeste skatter.

Når skattetrykket er på 52 pct., er det offentlige forbrug jo større end det private, som kun er på 48 pct., og derfor er det dét, vi skal have sat ned uden selvfølgelig at ramme børnene, hospitalerne og hjemmeplejen, sådan som regeringen straks vil komme og sige. Men det skal

ske ved hjælp af omprioriteringer, udliciteringer, besparelser og privatiseringer, sådan som det f.eks. er gjort i det socialdemokratiske Sverige, der er kommet langt længere ad den vej, end vi er, og har sparet mange penge på det og har bevaret kvaliteten, og derfor må regeringen selvfølgelig være villig til at give indrømmelser, hvis et resultat skal nås, hvis det er det, den vil.

Regeringen fremsatte i tirsdags sine forslag til genopretning af dansk økonomi, og vi har nu fremsat vore egne, som kort resumeret er: Opmuntring til større privat opsparing, stop for væksten i det offentlige og lettelser i erhvervsskatterne til gavn for betalingsbalancen og beskæftigelsen. Langsigtede reformer vil regeringen jo ikke være med til, men så må vi indtil regeringsskiftet nøjes med det lidt mere kortsigtede.

Statsministeren sluttede sin tale med et ønske om samarbejde. Lad os nu se, om han mener det, men det ved vi jo nok først sent i aften.

Vi vil en politik, der tager ansvar for fremtiden ved at give borgerne mere ansvar. Det er den linje, som kan fastholde en stærk økonomi, og den bekræftes af en ny analyse af en række økonomiske indgreb i OECD-landene, som dokumenterer, at kun indgreb, der retter sig mod det offentlige forbrug og arbejdsmarkedet, har langsigtet virkning, mens alle indgreb, der kaster sig over private borgere, i bedste fald ingen virkning har.

Regeringens forslag om stramning i rådighedsreglerne og forbedring af mobiliteten på arbejdsmarkedet trækker i den rigtige retning; men selv om det ikke er nok, er vi også på dette område parate til konstruktive drøftelser og at honorere, at man er kommet os i møde. Vi har en forpligtelse til at finde nogle løsninger, som kan modvirke inflationen og flaskehalsproblemerne, og det vil arbejdsministerens forslag jo medvirke til.

Vi er parate til indgreb, der fastholder stabiliteten i dansk økonomi ved at sørge for, at der kommer flere ud på arbejdsmarkedet, mere beskæftigelse i den private sektor og ikke mindst i fremstillingssektoren, så vi kan skabe stabilitet i dansk økonomi på et højere niveau i stedet for – som regeringen – at skabe stabiliteten på et lavere niveau med det evige angreb på erhvervslivet og privatøkonomien. Vi siger derfor ja til strukturaltag, men nej til et højere skatte- og afgiftstryk.

For at sikre fremtidens velfærd er vi ligeledes parate til en stærkere satsning på forskning og